

BUURMAN

Koninginnelach

Hoe is het eigenlijk met Friso? Overmorgen is het Koninginnedag en het lijkt mij dat het bijna onverdraaglijk moet zijn voor Hare Majesteit maandag de hele dag te lachen en zwaaien en vrolijkheid te veinzen met de rest van de familie. Terwijl ze weet dat al die mensen zich afvragen hoe het toch met haar zoon is? Over wie al weken geen nieuws meer is. Waarom eigenlijk niet? Hij ligt daar in een Londens ziekenhuis en er is geen krant en geen journaal meer die nog aandacht aan hem schenkt, voor zover ik weet. Geen foto van Mabel die op bezoek gaat, of mams die even komt overvliegen. Of is hier ook radiostilte van kracht, tot hij de ogen opent? De Majesteit weet natuurlijk best dat al die mensen tegen wie ze maandag in Veendaal en Rhenen licht en naar wie ze zwaait, intussen denken: welke knop heeft zij moeten omzetten om de Oudhollandse ongein en de plaatselijke majorettevereniging en het sigarenrollen en het breakdansen en het jongeren theaterkoor en het bejaardenkoekhappen en het vaandelzwaaien voor kleuters en het honderd meter figuurzagen voor blinden en de demonstraties

'Hebt u die appelmoes zelf gemaakt?'

van de drie plaatselijke alloctonen en de harmonie en de vrijwillige brandweer en het levend ganzenborden door de bewoners van het christelijk gereformeerde gezinsvervangende tehuis Soli Deo Gloria, met enorm enthousiasme te aanschouwen? En daar dan nog af en toe een vraag over hebben: 'Heeft u die appelmoes zelf gemaakt? En welk merk theezakjes is nu het best geschikt voor uw hobby?'

Ze weet ook dat al die mensen die ze aanspreekt en die worden angesproken, strenge orders hebben gekregen van de organiserende oranjeverenigingen en van de Rijksvoorlichtingsdienst: 'Denk er om, als iemand van de koninklijke familie een praatje met je maakt... niet vragen naar Friso!' En in die omstandigheden moet ze doen alsof er geen vuilje aan de lucht is, dat het oranjezonnetje net zo vrolijk schijnt als al die jaren hiervoor. En vriendelijk glimlachen als mensen achter de hekken haar een knuffel en een tekening met 'beterschap' voor haar zoon in handen willen drukken, omdat ze zo reuze met haar meelevend. En dat ze dan niet mag roepen: 'Lazer op met je teddyberen en die stomme tekeningen!! NU EVEN NIET!!!!' Of is het gewoon werk? Another day at the office? Zoals ook een machinebankwerker weer naar de fabriek gaat en zijn leven weer oppakt als een van zijn kinderen in coma in een ziekenhuis ligt en waarschijnlijk nooit meer bij bewustzijn komt? Maar een machinebankwerker hoeft niet overal in het land met een vrolijk gezicht dingen te openen, linten door te knippen en bevindende staatshoofden te ontvangen. Die hoeft 's ochtends niet die glimlach in zijn gezicht te betelen omdat tientallen camera's op hem zijn gericht, die elke emotie en elke vermoeidheid genadeloos willen registreren.

Aruba. Tropisch eiland onder de zon. Sinds 1986 een 'apart' land binnen het Koninkrijk der Nederlanden. 104.000 inwoners. Lustoord, met een uiterst wrange en perverse bijklank. Kinderen zijn er massaal slachtoffer van incest, verkrachting en misbruik. De Apeldoornse kinderpsychiater Rita Zecher werkt twee jaar op Aruba, loopt vast op een 'onzichtbare muur' en vertrekt ziek van ellende. Ze luidt nu de noodklok met een schokkend boek over haar ervaringen. „Het is tijd dat de slachtoffers hulp van buitenaf krijgen.“

door Anne Boer
anneboer@destentor.nl

Kinderpsychiater Rita Zecher: „De uitdrukking op de kindergezichten zal

ik nooit vergeten. Die zit vol walging van het leven.“

foto Freddy Schinkel

Rita Zecher Enahoro (59) is een vrouw van de wereld. Ze spreekt zes talen. Ze wordt geboren in Berlijn, groeit op in Antwerpen, studeert geneeskunde in Brussel, is huisarts op Tenerife en in Antwerpen. Promoveert op kinderpsychiatrie in Berlijn. In 2008 biedt Nederland haar de kans een jeugdroom waar te maken. Werken en leven op een Caribisch eiland, Aruba. Ze veruit een baan in Den Haag en omgeving voor een functie als kinderpsychiater in een ziekenhuis op Aruba. Als alleenstaande moeder emigreert ze met haar twee jongste kinderen uit haar tweede huwelijk. Ze schrikt van wat ze aantreft. Nergens heeft ze zoveel misbruik van kinderen aangetroffen. „De uitdrukking op de kindergezichten zal ik nooit vergeten. Die zit vol walging van het leven.“ Ze wil het kwaad bestrijden, maar merkt al snel dat ze tegen onzichtbare muren aanloopt. Aangiften worden niet verwerkt bij de politie, dossiers blijven liggen en slachtoffers krijgen geen bescherming. Geen arts op Aruba breekt zijn medisch geheim om een mishandeld kind te redden. Ze zijn bang voor represailles en gevangenisstraf. Rita doet het wel. „Op het moment dat een kinderpsychiater misbruik vaststelt, met name seksueel misbruik of geweld jegens het kind, moet hij zijn medisch geheim breken om het kind te beschermen.“

Ze wordt gewaarschuld voor de mogelijke gevolgen. Het kan haar een gevangenisstraf opleveren. „Nederlandse wetten gelden daar niet.“ Ze staat op meerdere fronten alleen. Ze is de enige kinderpsychiater op het hele eiland. De verhalen die ze hoort, zijn vreselijk. Neem Nina, een meisje van vijftien. Ze wordt vanaf haar vierde jaar dagelijks misbruikt door haar stiefvader. Hij nodigt daarbij ook vrienden uit om mee te doen. Nina doet aangifte. De politie luistert de verdachte af en heeft op tape staan dat hij een vriend belt om zijn dochter te misbruiken, maar de zaak komt niet van de grond. Het gebeurt overal, zelfs in een volle bus. Carnaval wordt dagenlang uitbundig gevierd. Na negen maanden krijgen veel tienermeisjes een baby. Rita noemt ongewenste zwangerschappen een bijwerking van het carnaval. De baby's worden later opgevangen door moeders, grootmoeders of overgrootmoeders, die ook jong kinderen kregen. Het katholieke geloof en de wet op Aruba verbieden abortus. Ook verkrachte, getraumatiseerde tieners moeten hun kind krijgen. „Dat ze verkracht werden, dat wordt als hun eigen schuld gezien of als Gods wil.“ Volgens Rita vinden Arubanen het erg als kinderen onder twaalf jaar seksueel worden misbruikt. Boven de twaalf stellen ze het kind hiervoor verantwoordelijk. „Als een slachtoffer ondanks alle ellende bij

hun misbruiker blijven, concludeert de politie dat het slachtoffer het zelf wil. De politie erkent niet dat zo'n kind wat betreft zijn leeftijd geen andere keus heeft.“ Rita probeert dat beeld te veranderen door openlijk te praten over seksueel misbruik. Ze zwaagt de discussie aan. Roept op tot vervolging van daders en bescherming van slachtoffers. „Elk seksueel misbruik veroorzaakt een trauma. Een kind dat pijn heeft, ontwikkelt angst. We moeten er over praten. Anders dreigt het een epidemie te worden.“ Rita omschrijft de overtreffende trap van het grote kwaad. Mannen die kinderen willen misbruiken gaan niet alleen op vakantie op Aruba. Ze gaan er zelfs wonen. „Ik hoorde verschrikkelijke verhalen over dat soort mannen die een vrouw zwanger maken, de vrouw wegsturen en het kind voor zichzelf houden.“ Het grootste probleem is dat veel mensen niet durven te getuigen en dat rapporten over het misbruik, bijvoorbeeld die van Rita, niet serieus worden genomen. Rita kan het niet aanzien, maar haar inzet voor de kinderen wordt met verbazing ontvangen. Nog nooit heeft een kinderpsychiater op Aruba seksueel mishandelde kinderen ontvangen, laat staat een rapport over hen geschreven. Aruba telt ongeveer 30.000 kinderen. Rita ziet elke dag twee nieuwe gevallen van misbruik in haar praktijk. „Nog nooit heb ik zoveel gevallen van seksueel misbruik

gezien. Niet in Duitsland, waar ik zes jaar heb gewerkt en niet in Den Haag, waar ik ongeveer een casus per maand of minder heb gezien.“ Van de tien misbruikte kinderen zijn er acht tussen drie en vier jaar en twee boven de twaalf. De slachtoffers zijn soms baby. Het meeste misbruik (90 procent) is binnen families zelf, maar het gebeurt ook op straat en treft jongens en meisjes. De verdachten komen uit alle lagen van de bevolking. Rita krijgt ook te maken met zaken waarbij een medewerker van een kinderopvanghuis, een politie-inspecteur, een leraar en zwerfers verdachten zijn. Door het optreden van Rita gaan kranten op Aruba schrijven over de wantoestanden. Er komt een witte mars tegen seksueel misbruik van kinderen. Meer en meer families melden zich met hun misbruikte kinderen bij de politie, de Voogdijraad, de kinderartsen en bij Rita. Zelfs de jaarde patiënten storten hun hart uit. Voor het eerst durven ze te vertellen over het misbruik in hun jeugd. Rita gelooft de kinderen. „Het slachtoffer moet worden geloofd tot het tegendeel is bewezen. Volgens de laatste Amerikaanse statistieken spreekt meer dan 85 procent van de kinderen, die aangeven dat ze zijn misbruikt, de waarheid. Volgens sommige studies zelfs meer dan 94 procent.“ De slachtoffers krijgen nauwelijks bescherming. Ook niet in het ziekenhuis. Er is

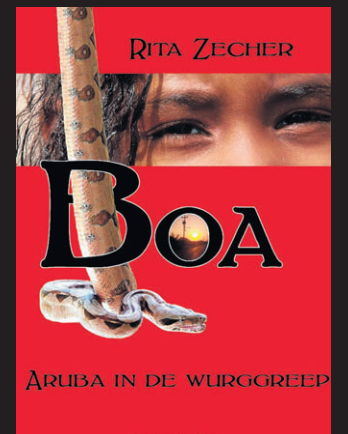
geen gevarendvrije zone. De Voogdijraad heeft geen plaatsingsmogelijkheden voor kinderen die jarenlang verwaarloosd en misbruikt zijn. Tot voor kort was de belangrijkste opvangplaats in het weekeinde gesloten. Moesten de kinderen in het week-einde weer naar huis, naar de plek waar ze mishandeld worden.

Langzaam maar zeker kruipet de voortdurende dreiging die haar werk oplevert Rita onder haar huid. Ze vraagt zich soms zelfs af of ze vermoord kan worden. Op Aruba hebben ze geen hoge pet op van kinderpsychiatrie. En misbruik is al helemaal een taboe. Sommigen zeggen zonder schaamte zelfs dat de kinderen het 'best leuk vinden met rijpere mannen'. In boze geesten geloven veel mensen wel. „Ik vertel dat ik er niet aan twijfel dat boze geesten echt bestaan, maar dat in het geval van dit meisje de boze geest waarschijnlijk een vijftigplusser is, een dronkenlap die kinderen schendt.“ Seksueel misbruik, drugs- en alcoholgebruik. Achter de façade van tropisch paradijs schuilt veel ellende. „Er is veel huiselijk geweld doordat ouders niet weten hoe ze kinderen moeten opvoeden. Veel Arubaanse tieners hebben weinig toekomst-dromen. Veel ouders zijn gefrustreerd over hun leven, hebben lage inkomens en worden slachtoffer van alcohol en drugs.“

Rita Zecher Enahoro

• BOA, Aruba in de wurggreep, is de titel van het boek van Rita Zecher. Zij ziet de wurgslang, die als huisdier naar Aruba is gebracht en nu een ware plaag is geworden, als symbool van de ellende op het eiland. „De boa's dringen huizen binnen en eten katten en kleine honden en als het zo doorgaat straks misschien ook wel baby's.“ De auteur woont en werkt (als kinderpsychiater) in Apeldoorn. Ze heeft vier kinderen (14, 17, 29 en 31 jaar) uit twee relaties.

• BOA, Aruba in de wurggreep
Rita Zecher
Uitgeverij: www.schrijverijmooimens.nl
Verschijningsdatum 10 mei
Prijs boek 17,50 euro; e-book 15 euro

De omslag van het boek van Rita Zecher: een aanklacht tegen een falend rechtssysteem.

In de ogen van Rita is er maar een remedie. Keihard optreden. Duidelijk maken dat het niet mag en kan en hoe vreselijk de gevolgen zijn. „Er moet hulp van buitenaf komen. Een team van goed opgeleide politiemensen en kinderpsychiaters. Als een samenleving de daders niet straft, gaan meer en meer gewone mannen hetzelfde misbruikgedrag vertonen. Drugsgebruik maakt dat alleen maar erger. Drugs laten de gewetensfuncties verdwijnen.“ Onder druk van alles wat ze meemaakt, door het potentieel gevaar waarin ze zich bevindt, wordt Rita ernstig ziek. Ze denkt zelfs dat ze doodgaat en regelt al iets voor haar kinderen. Uiteindelijk besluit ze het eiland te verlaten. „Maar dat voelde niet goed. Ik liet de kinderen in de steek. Dat gevoel van onmacht is vreselijk.“ Rita woont nu in Apeldoorn. Ze werkt bij GGNet, een instelling voor geestelijke gezondheidszorg. Ook hier ziet ze steeds meer misbruikte kinderen voorbij komen. Aruba is ver weg. Om hulp te mobiliseren, heeft ze het boek geschreven, getiteld BOA, Aruba in de wurggreep. Het boek verschijnt op 10 mei en is een zware aanklacht tegen een rechtssysteem dat niet werkt. Ze roept ook Nederland op waakzaam te blijven. „Pedofielen zijn goed georganiseerd en uiterst gevaarlijk. We moeten daarom wakker blijven, zorgen voor betere bescherming van onze kinderen, ook nadat ze aangifte hebben gedaan.“